

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Kócsó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kócsó József ügyvéd 7400 Kaposvár, Fő utca 12. I/14.) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű, **II.rendű felperes neve** II. rendű, **III.rendű felperes neve** III. rendű, **IV.rendű felperes neve** IV. rendű (valamennyiük címe) **V.rendű felperes neve** (címe) V. rendű, **VI.rendű felperes neve** VI. rendű, **VII.rendű felperes neve** VII. rendű, **VIII.rendű felperes neve** VIII. rendű (valamennyiük címe) felpereseknek - a 8. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sárkány György ügyvéd 7400 Kaposvár, Teleki utca 11. I/1.) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen az egyenlő bánásmód követelményének be nem tartása, személyhez fűződő jogok megsértése miatt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2007. november 7. napján kelt 23.P.20.513/2007/17. számú ítélete ellen a felperesek által 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az V-VI. és a VII. rendű felperesek által az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét személyenként 21.000 (huszonegyezer) forintba felemeli.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek - személyenként - 3.000 (háromezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az V-VI. és VII. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság felhívására - személyenként 24.000 (huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a roma származású felperesek 2007. március 10-én - a III-IV. rendű felperesek kivételével, akik az I. és

II. rendű felperesek szülei -szórakozni szerettek volna az alperes által üzemeltetett x-i X Discóban. A szórakozóhelyre azonban pontosan meg nem állapítható okból a felpereseket nem engedték be. A III-IV. rendű felperesek által értesített és a helyszínre kiérkezett rendőrök részéről intézkedés nem történt.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes az egyenlő bánásmód követelményének be nem tartásával megsértette a személyhez fűződő jogait, ezért a jogsértés megállapítását, az alperesnek elégtétel adására való kötelezését, valamint 150.000 forint nem vagyoni kártérítésben való marasztalását kérték. A keresetlevélben tett állításuk szerint 2007. március 10-én az alperes alkalmazottai durva, elutasító hangnemben közölték velük, hogy roma származásuk miatt nem mehetnek be a discóba. Előadták azt is, hogy ezen a napon nem csak őket, hanem egyetlen más, roma személyt sem engedtek be szórakozni. Az alperes azzal, hogy a szórakozóhelyre való belépésüket roma származásuk miatt megtagadta, megsértette a személyhez fűződő jogait, emberi méltóságukat.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperesek által előadottakat, arra hivatkozott, hogy 2007. március 10. napján a felperesek belépését valóban megtagadta, ez azonban nem roma származásuk miatt történt. A perbeli napon a szórakozóhelyen számos roma származású személy is volt, ugyanakkor nem roma származású személyekkel is előfordult, hogy megtagadták tőlük a belépést, ha magatartásuk, ruházatuk vagy alkoholos befolyásoltságuk miatt ez volt indokolt. Ez lehetett a felperesek elutasításának az oka is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperesek keresetét elutasította. Tényként állapította meg, hogy 2007. március 10. napján és azóta is számos roma vendég rendszeresen szórakozik az alperes által üzemeltetett X Discóban. A bizonyítékok mérlegelése alapján csak az volt megállapítható, hogy a felpereseket pontosan meg nem állapítható okból nem engedték be 2007. március 10. napján a x-i X Discóba. A felperesek által megjelölt jogsértés tényét azonban a felperesek bizonyítani nem tudták.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresetük hiánytalan teljesítése érdekében a felperesek nyújtottak be fellebbezést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy 2007. március 10. napján az alperes által működtetett x-i X Discóba roma származású személyeket is beengedtek, nem engedték be ugyanakkor a felperesekkel együtt érkező XY nem roma származású személyt, míg ugyancsak a felperesekkel érkező másik két nem roma származású személyt beengedtek.

Az így kiegészített tényálláshoz képest is helyes az elsőfokú bíróság érdemi döntése.

A felperesek keresetlevelükben arra hivatkoztak, hogy 2007. március 10-én szombaton egyetlen roma személyt sem engedtek be az alperes által működtetett X Discóba, ezért az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 1.§-a értelmében az egyenlő bánásmód követelménye alapján a Magyar Köztársaság területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival, valamint a jogi személyekkel és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben e törvény rendelkezései szerint azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembe vételével kell eljárni. Az 5.§ b) pontja szerint - amelyre a felperesek hivatkoztak - az egyenlő bánásmód követelményét az adott jogviszony tekintetében köteles megtartani, aki az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben szolgáltatást nyújt vagy árut forgalmaz. A törvény e rendelkezéséből következően az alperes, mint forgalmazó köteles az egyenlő bánásmód követelményét megtartani az általa nyújtott szolgáltatás igénybevétele körében.

A törvény 19.§-ának (1) bekezdése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítienie, hogy hátrány érte vagy ennek közvetlen veszélye fenyeget, valamint hogy a jogsértéskor rendelkezett a törvény által védett tulajdonsággal. A felperesek esetében ez a tulajdonság a törvény 8.§-ának e) pontja szerinti nemzeti vagy etnikai kisebbséghez való tartozás.

A perben nem volt vitás a felperesek oldalán a törvényi feltételek fennállása, hiszen az alperes maga sem vitatta, hogy a felpereseket 2007. március 10-én nem engedték be az általa működtetett szórakozóhelyre, tehát a felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tettek.

A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet tereli annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél által valószínűsített körülmények nem álltak fenn vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta. Az idézett vagylagos feltételek közül a másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy az alperes bizonyította, hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, s a felpereseket nem az általuk állított ok, azaz roma származásuk miatt nem engedték be a szórakozóhelyre. Az elsőfokú eljárásban kihallgatott roma származású tanúk igazolták azt, hogy a perbeli X Discóba rendszeresen járnak szórakozni és 2007. március 10. napján is ott voltak. Nem igaz tehát az a felperesi állítás, amely szerint ezen a napon egyetlen más roma személyt sem engedtek be a szórakozóhelyre. Az alperes nem vitatta, hogy nem mindenkit engedtek be, ennek okát azonban a vendég ruházatában, ittasságában vagy viselkedésében jelölték meg. Az alperes előadását - és a beléptetés nem származásra való tekintettel történő voltát - igazolja az a tény is,

hogya a felperesekkel együtt három nem roma származású személy is a szórakozóhelyre ment, akik közül kettőt beengedtek, a harmadikat, XY-t pedig nem. XY ennek okát abban jelölte meg, hogy a biztonsági emberek látták, hogy a felperesekkel érkezett, ez azonban nem kielégítő magyarázat, hiszen az ugyancsak a felperesekkel érkezett másik két személyt beengedték.

A felperesek állításán kívül semmilyen bizonyíték nem merült fel a perben arra vonatkozóan, hogy őket a roma származásuk miatt nem engedték be a biztonsági emberek, s azt is alaptalanul állították a felperesek, hogy „a rendőrök előtt is megerősítették azt, hogy cigány származású személyeket nem engednek be a discóba”. A perben kihallgatott rendőr foglalkozású tanúk szerint ilyen kijelentés vagy a felperesek származására utaló bármilyen megjegyzés nem hangzott el. Éppen ezért a helyszíni eljárásukról sem jegyzőkönyvet sem jelentést nem készítettek.

A felperesek tehát alaptalanul hivatkoztak arra, hogy 2007. március 10-én az alperes által működtetett x-i X Discóba egyetlen roma személyt sem engedtek be, s ezért nem mehettek be ők sem. Ezzel szemben az alperes sikeresen bizonyította azt, hogy a kifogásolt napon és más napokon is roma személyek nagy számban szórakoznak az adott discóban. A vendégek között nemzeti vagy etnikai kisebbséghez való tartozás alapján nem tesznek különbséget, s így az egyenlő bánásmód követelményét megtartják.

Ezzel ellentétes tényállás megállapítására a felperesek által bejelentett XY és XY tanúvallomása sem lett volna alkalmas, ezért helytállóan mellőzte a kihallgatásukat az elsőfokú bíróság.

A kifejtett indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a felperesek által lerovandó eljárási illeték összegét.

A felperesek a Ptk.84.§-a alapján személyhez fűződő joguk védelme érdekében léptek fel és többféle polgári jogi igényt érvényesítettek. A jogsértés jogkövetkezményeként érvényesíthető igények körét a Ptk.84.§-ának (1) bekezdése határozza meg. E szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértettek, objektív és szubjektív szankció (kártérítés) iránt érvényesíthet igényt akár külön-külön, akár együttesen. Ezek az igények miután ugyanazon jogi tényből és ugyanazon jogviszonyból erednek, egységes keresetet jelentenek. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§-ának (1) bekezdése szerint a polgári peres eljárás illetékének alapja az eljárás tárgyának az értéke. Az Itv.40.§-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél egy eljárásban, egy jogviszonyból eredő több igényét érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor - a járulékok figyelmen kívül hagyásával - az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ahol együtt szerepel a meg nem határozható perérték és a meghatározható perérték azok

összevonására nem kerülhet sor, az a perérték meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősül és a Pp.24.§-a, valamint az Itv.39.§-ának (1) bekezdése alapján az összecszerűen meghatározott kártérítés, illetve a meg nem határozható perérték közül a magasabb összeget kell figyelembe venni. A jelen perben ezért a magasabb összegű meg nem határozható perérték figyelembe vételével kell a pereszes felperesek által le nem rótt első- és másodfokú illeték összegét megállapítani.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján hivatalból felemelte a felperesek által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét az Itv.39.§-a (3) bekezdésének b) pontja szerinti 350.000 forint pertárgy érték figyelembe vételével 21.000 forintra, és a c) pont szerint kötelezte a sikertelenül fellebbező felpereseket az állam javára az illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése és a Pp. 78. §-a alapján.

A felperesek a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetni. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg az ítélőtábla.

A felperesek ítélet elleni fellebbezését a másodfokú bíróság a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül, figyelemmel arra is, hogy tárgyalás tartását a felek nem kérték.

P é c s , 2008. február 26.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró